

Maar de kinderen en de zaak, die 'k nu heb, maken het te lastig, om geregeld uittegaan. O wacht . . ."

En ze staat op en in den zak tastend komt een bescheiden porte-monnaie te voorschijn.

„'k Zou haast vergeten, waarvoor ik kwam!"

Een muntbiljet, heel kleintjes gevouwen, haalt ze te voorschijn, een akelig ledig achterlatend in haar beurs. Ze vouwt het netjes open en de plooitjes er iets uitdoend, legt ze het op de tafel vóór hem.

Nu neemt hij de pen en begint haar kwitantie te schrijven. Een oogenblik is 't erg stil, hij schrijvend, zij rondziend, onbestemd, met doelloos wachten. 't Stuk papier is beschreven en nu legt hij 't neer, vóór haar, even zacht en voorzichtig als zij zoo juist het muntbiljet deed.

Dank u!" — zegt ze zacht, en ze neemt het strookje, en in drieën vouwend bergt ze 't losweg in haar zak.

„Goddank!" — denkt ze — „'t is alweer een pak van 't hart en 't fatsoen is toch óók iets waard.

Die gedachte maakt haar opgewekt en met een heel lieve uitdrukking zegt ze: „Zult u er voor zorgen,, dat u de volgende maal, als ik kom, héélemaal beter bent?"

„'k Beloof 't u!"

„Hebt u kinderen?" — vraagt ze.

„Wel vier!"

„Reden te meer, om voor uw gezondheid te waken, is 't niet zoo?"

Hij is eveneens opgestaan en aarzelend geeft hij haar de hand.

'k Dank u mevrouw!" zegt hij vriendelijk, en als ze hem nu krachtig de hand drukt en open en onbevangen in de oogen ziet, zegt ze:

„'k Moet u bedanken, mijnheer, voor de schikking. 't Is voor u wel vervelend, niet waar, telkens die kleinigheden, maar ik kan heusch niets anders!"

En alweer lacht ze om haar onbeholpenheid

Vlug gaat ze over straat, de winkels inziend met echt vrouwelijk verlangen, naar de „spot-goedkoope" zaken. Als de tien gulden eens niet dáár naar toe moesten?" — denkt ze.

Dáár achter de ruiten van reusachtigen omvang staan op poppen jongenspakjes voor elken leeftijd ten toon. Nu moet ze toch eens zien en even wipt ze de stoep op. Hoe is 't mogelijk! „Acht vijftig" — zegt ze zachtjes, — „verbeeld je, dat pakje!" — En de jongen, haar flinke, goeie jongen kan 't o zoo best gebruiken!

Met 'n kleinen zucht gaat ze weg van 't raam.

„Ja, 't is hard geld om weg te brengen en dan elke maand, en voor dien man heelemaal niets, totaal niets!" — Enfin, zoo iemand heeft geen begrip van geldzorgen — anders — — wie weet?" — — Toch heeft hij 'n goed gezicht, bepaald een mooien kop."

Zijn beeld komt haar voor oogen en dan, wat daar knaagt en wurmt aan zijn leven en ze gevoelt innig medelijden met den man die, rijk en geëerd en